

РЕШЕНИЕ

№ 812

гр. Пловдив, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно гражданско дело № 20225300500993 по описа за 2022 година

Производство по чл. 258 и след. от ГПК, образувано по въззивна жалба на ответника по спора Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията „ при Министерство на правосъдието, с адрес гр. София,бул. „ *** срещу Решение № 435 от 10.02.2022 г., пост. по гр.д. № 9642/2021 г. на Районен Съд – Пловдив, с което въззивникът е осъден да заплати на въззиваемия ищец Т. П. С., ЕГН – ***** сумата 8 913, 10 лв., представляваща обезщетение за неизползван към датата на прекратяване на служебното правоотношение – 19.08.2020 г., допълнителен платен годишен отпуск от 107 дни, полагащ се за положен от С. извънреден труд в периода 25.02.2003 г. – 31.12.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска – 11.06.2021 г. до окончателното изплащане и съответно на този резултат да му заплати и направените деловодни разноски в размер на 1 200 лв. – възнаграждение за един адвокат.

Поддържаните от жалбоподателя оплаквания са за неправилност на решението, искането – за неговата отмяна и отхвърляне на иска. Въззиваемият Т.С. е депозирал отговор за неоснователност на жалбата. Претендира за потвърждаване на решението и присъждане на разноски за въззивното производство в размер на 1 200 лв. – възнаграждение за един адвокат.

Съдът установи следното:

Производството пред районния съд е образувано по предявен от Т. П. С. срещу Главна Дирекция „ Изпълнение на наказанията „ / ГД ИН / при Министерство на правосъдието – София иск с правно основание чл. 234 ал. 8 от ЗМВР / ред. ДВ бр. 60/7.7.2020 г. / вр. чл. 229 ал. 1 т. 9 вр. чл. 212 ал. 5 т. 2 от ЗМВР от 1997 г. / отм. с ДВ бр. 17/2006 г. , съответно вр. чл. 212 ал. 1 т. 3 вр. чл. 211 ал. 5 т. 2 от ЗМВР от 2006 г. / отм. с ДВ бр. 53/2014 г. / - приложими на основание чл. 20 ал. 4 от ЗИН / ДВ бр. 30/1969 г., отм. на 1.6.2009 г. / и чл. 19 ал. 2 от действащия ЗИНЗС / обн. ДВ бр. 25/3.4.2009 г., в сила от 1.6.2009 г. /, като се претендира за осъждането на ответната ГД ИН да заплати на ищеца сумата 8 913, 10 лв., представляваща обезщетение за неизползван към датата на прекратяване на служебното правоотношение – 19.08.2020 г., допълнителен платен годишен отпуск от 107 дни, дължим се за положен от С. извънреден труд в периода 25.02.2003 г. – 31.12.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска – 11.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди че от 25.02.2003 г. до прекратяване на служебното му правоотношение на 19.08.2020 г. е работил като **** в Затвора – Пловдив. За исковия период 25.02.2003 г. – 31.12.2011 г. ежесечно изпълнявал служебните си задължения на 8-, 12- и 24- часови смени съгласно предварително утвърден от началника на затвора график, като допълнително давал и по още една или две допълнителни 12 часови смени месечно на ****. Работното му време се изчислявало сумарно за тримесечен отчетен период – съгласно чл. 212 ал. 3, предл. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997г., отм. ДВ бр. 17/24.02.2006 г. /, съответно чл. 211 ал. 3, предл. 2 от ЗМВР /ДВ бр. 17/24.02.2006 г., отм. ДВ бр. 53/27.06.2014 г./, като отработените часове над установената с чл. 212 ал. 1 от ЗМВР от 1997 г./отм./, съответно чл. 211 ал. 1 от ЗМВР от 2006 г. /отм./ нормална продължителност на работното време съставляват извънреден труд, който до 50 часа се компенсира със заплащане на възнаграждение, а за разликата над 50 часа – с допълнителен отпуск до 12 дни годишно – съгласно чл. 229 ал. 1 т. 9 вр. чл. 212 ал. 5 т. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г./, съответно чл. 212 ал. 1 т. 3 вр. чл. 211 ал. 5 т. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 17/24.02.2006 г., отм. ДВ бр. 53/27.06.2014 г. /.

Твърди че работодателят ГД ИН изчислявал неправилно така отработеното работно време, изразяващо се в това че в разрез с Директива 2003/88 / ЕО и КТ / § 1 т.11 от ДР / не включвал като работни часове времето, през което ищецът – с оглед спецификата на изпълняваната работа, трябвало да се яви по рано, респ. да си тръгне по късно от работа поради необходимостта от привеждане в униформа, снаряжаване и задължителен инструктаж и поради приемане/сдаване на дежурствата.Така бил лишен от реално отработено време по 55 минути за всяко 8-,12- и 24- часово дежурство – за които идвал на работа 25 минути преди началния им час и си тръгнал 30 минути след крайния. Също така от работните часове работодателят приспадал времето за хранене и времето за отдих – което ищецът или не е ползвал или ги е ползвал като оставал на територията на затвора или на

охраняемия външен пост на заповедите на своя работодател и без право да се отклонява от поста, поради което невключването им в работното му време е също неправилно - в нарушение на горепосочените КТ и Директива. В тази връзка неотчетените работни часове са в размер на 30 минути за всяка 8 часова смяна, по 45 минути – за всяко 12 – часово дежурство и по 90 минути – за 24 часово дежурство – относно почивките за хранене, и по 4 часа от всяка 24 часова смяна относно почивките за отдых. Освен това не било отчитано като работно и времето, през което извършвал претърсвания, обиски и други служебни занятия в дните, които се полагали за междудневна почивка и за които до 2010 г. ГДИН водила нарочна документация, като претърсванията и обиските били с минимална продължителност 2 – 3 часа на тримесечие, а служебните занятия - минимум 3 часа месечно. Освен това положения по време на даваните дежурствата нощен труд не бил преизчисляван в дневен с коефициент 1,143/ 8 ч. към 7 ч. / - съгласно КТ и чл. 9 ал. 2 от НСОПЗ, които твърди да намират субсидиарно приложение.

С оглед гореизложеното ищецът поддържа че за всяко тримесечие от исковия период 25.02.2003 г. – 31.12.2011 г. е полагал минимум 74 часа извънреден труд, като за 24 часа над 50 – те часа е имал правото на платен годишен отпуск – по 3 дни за всяко тримесечие, по 12 дни за всяка календарна година в периода 2004 г. – 2011 г. вкл. и 11 дни за периода 25.02.2003 г. – 31.12.2003 г., или общо 107 дни за исковия период. Този отпуск не е ползвал до прекратяване на трудовото му правоотношение по причина че работодателят не е отчитал този му извънреден труд. Поради което и на основание действащия към датата на прекратяване на служебното му правоотношение / 19.08.2020 г. / ЗМВР и конкретно разпоредбата на чл. 234 ал. 8 от ЗМВР / ред. ДВ бр. 60/7.7.2020 г. / претендира за осъждането на ответната дирекция да му заплати обезщетение за неползвания платен годишен отпуск от 107 дни в размер на исковата сума, ведно със законната лихва върху нея, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане, както и деловодни разноски – възнаграждение за един адвокат, в размер на 1 200 лева.

Ответникът е депозирал отговор по чл. 131 от ГПК за неоснователност на иска. Признава че за процесния период ищецът е работил на длъжността „***“, в Затвора – гр. Пловдив, като е изпълнявал задълженията си на смени – 8-, 12- и 24 - часови по предварително утвърдени графици и при сумирано отчитане на установеното от ЗМВР от 1997 г. / отм. / и от ЗМВР от 2006 г. /отм./ работно време – на тримесечие – чл. 212 ал. 3, предл. 2 вр. ал. 1 от ЗМВР от 1997 г./ отм./, съответно чл. 211 ал.3, предл. 2 вр. ал. 1 от ЗМВР от 2006 г. / отм./. Но възразява да има непризнат, съответно незаплатен и/или некомпенсиран с допълнителен отпуск положен от него извънреден труд за исковия период, като поддържа и че при прекратяване на служебното правоотношение му се следва обезщетение за неползвания отпуск за текущата година и за този отложен по реда на чл. 176 от КТ - правото на който не е погасено по давност, и същото му е заплатено изцяло.

Не се спори между страните, че въззиваемият – ищец, считано от 28.03.2001 г. и до 19.08.2020 г. е бил в служебно правоотношение с ответната ГД ИН на длъжност ***, с място на изпълнение на работата в Затвора – Пловдив, като служебните си задължения е изпълнявал на смени – 8-, 12- и 24-часови по предварително утвърдени графици и при сумирано отчитане на работното време / на тримесечие / – чл. 212 ал. 3 предл. второ от ЗМВР / обн. Дв бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г. / и чл. 211 ал. 3, предл. второ от ЗМВР / обн. ДВ бр. 17/2006 г., отм. ДВ бр. ДВ бр. 53/2014 г. /. В тази насока и представените по делото писмени доказателства – заповеди за назначаване, актове за встъпване в длъжност, длъжностна характеристика, заповед за прекратяване на служебното правоотношение, акт за сдаване на длъжност.

Не се спори че при прекратяване на правоотношението обезщетение за твърдяните 107 дни допълнителен годишен отпуск за положен в исковия период извънреден труд не е заплатен на ищеца, както и че такъв отпуск не е ползван от него преди прекратяването.

Не се спори също така – като се установява и от заключението на ССЧЕ, че утвърдените от работодателя графици за горепосочения сменен режим на работа за исковия период са унищожени поради изтекъл срок за тяхното съхранение.

Според показанията на ищцовия свидетел Д. Г. С. – колега на ищеца, последният полагал труд на 24 часови смени. Дежурството започвало в 8 ч. сутринта, но те се явявали в затвора още в 7,45 ч., тъй като трябвало да се облекат и снаряжат. След задължителен инструктаж – с начален час в 8, 00 ч. и с продължителност от 15 минути, всеки отивал и приемал поста си от стария наряд. В 8 ч. - края на дежурството, също не си тръгвали веднага, тъй като трябвало да сдадат поста на застъпващия колега. Дейността по приемане/сдаване продължавала около половин час. Така всяко 24 – часово дежурство реално продължавало 24 ч. и 45 минути, през които 45 минути в повече надзирателите изпълнявали възложената работа и се намирали на непрекъснато разположение на главния надзирател, в готовност и със задължение във всеки един момент да изпълняват неговите нареждания. По същата причина във времето за хранене и времето за отдых също се хранели/почивали на територията на затвора или на външния охраняем пост, без право и възможност да се отклоняват. Според свидетеля надзирателите давали осем месеца по осем дежурства и четири месеца по четири дежурства – не се сочи за кой период са полагани тези дежурства и каква е часовата продължителност на всяка от смените. Давали по 23 дежурства на тримесечие / също без конкретно посочване в годините, формиращи исковия период, както и продължителността им /, като това бил минимума, понякога давали и повече, а „когато някой е 10 дни в болнични изтървава 3 броя дежурства по 24 часа,,. Освен това давали дежурства и на външни охраняеми постове / обикновено в болници /, които в повечето случаи били 12 - часови, дневни и нощни, като в месеца имали минимум 1 бр. дежурство на външен пост.

Провеждали също така учебни занятия /четене на нормативни актове и/или стрелби / - 1 час седмично, след края на смените.

В заключението си вещото лице сочи, че с оглед унищожаването на работните графици за исковия период поради изтеклия срок на съхранение на архива, е изготвило експертизата на база данни по ведомостите за работни заплати и показанията на свидетеля С.. Така вещото лице е изготвило Справка № 1 и Справка № 2. В Справка № 1 - помесечно и общо за всяко тримесечие на съответната календарна година от исковия период, вещото лице е посочило отчетения от работодателя извънреден труд - в часове, ползвания от ищеца отпуск – в дни и ползваните от ищеца болнични – в дни. В Справка № 2 е посочило / на база свидетелските показания / броя на изработените от ищеца смени и тяхната продължителност в часове - помесечно и общо за всяко тримесечие на календарните години, включени в исковия период, като в тази насока е прието че от 25.02.2003 г. до 1.7.2007 г. ищецът е работил само на 12 – часови смени, а от 01.07.2007 г. до края на исковия период – само на 24 - часови; на база тримесечното сумарно отчитане е изчислило часовете общо положен труд на тримесечие, реално положения труд / според свидетелските показания във вр. с възведените в ИМ твърдения /, часовете извънреден труд - реално положения над нормалната продължителност и съответно - часовете извънреден труд над 50 часа. Посредством така направените изчисления в заключение експертът сочи че за календарните 2004 г. – 2011 г. включително за положения извънреден труд на ищеца се полага допълнителен отпуск от 12 дни на година / по три дни за всяко тримесечие /, а за 2003 г. – от 11 дни, общо за целия исков период 107 дни, този отпуск служителят не е ползвал, същият не му е заплатен при прекратяване на правоотношението, като стойността на дължимото се за него обезщетение на база последната получена от ищеца преди прекратяването на служебното правоотношение брутна заплата / м. май 2020 г. / възлиза на исквата сума от 8 913,10 лв. – брутно.

С обжалваното решение районният съд е уважил иска като е приел че посредством ангажирани гласни доказателства / свидетелски показания и заключение на ССЧЕ – неоспорено от страните/ ищецът е доказал претенцията си по основание и размер – установен е положен от него и неотчетен от работодателя извънреден труд до и над 50 часа, за който / 12 часа над 50 – те часа / дължимото се обезщетението по чл. 234 ал. 8 от действащия ЗМВР / ред. ДВ бр. 60/7.7.2020 г. / възлиза на исквата сума. Съответно - неоснователни са възраженията на ответната ГД ИН този извънреден труд да не е положен, както и че дори и да е положен същият не следва да се компенсира с претендираното обезщетение, тъй като при прекратяване на служебното правоотношение обезщетение се дължи само за неползвания отпуск за текущата година, както и за този, чието ползване е отложено по реда на чл. 176 от КТ и не е погасено по давност.

Във въззивната жалба се поддържат всички възведени с отговора на ИМ

възражения. Настоява се ищецът няма изработен, но непризнат извънреден труд по чл. 212 ал. 5 т. 2, предл. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г./, съответно по чл. 211 ал. 5 т.2, предл. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 17/24.02.2006 г., отм. ДВ бр. 53/27.06.2014 г. / и се поддържа че изводът на районния съд в противна насока е неправилен поради това че - противно на приетото от съда, показанията на свидетелят С. не установяват положен такъв труд. Настоява се също, че при прекратяване на служебното правоотношение на служителите на МВР се дължи обезщетение за неползвания отпуск за текущата година и за този отложен по реда на чл. 176 от КТ - правото на който не е погасено по давност, а изводът на районния съд в противна насока е в нарушение на материалния закон.

В отговора по чл. 263 от ГПК се поддържа че положения от въззиваемия за исковия период извънреден труд съгласно горепосочените действащи за исковия период разпоредби от ЗМВР от 1997 г./ отм. / и ЗМВР от 2006 г. / отм. / е изцяло установен от показанията на свидетеля Спиридонов – както правилно е приел районния съд, правилно въз основа на тези показания и при приложението на действащите законови разпоредби ССЧЕ е изчислила общо положения извънреден труд, съответно положения такъв над 50 часа - който на основание чл. 212 ал. 5 т. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г./, съответно чл. 211 ал. 5 т. 2 от ЗМВР / ДВ бр. 17/24.02.2006 г., отм. ДВ бр. 53/27.06.2014 г. / се компенсира с допълнителен платен отпуск, а за неизползвания такъв отпуск към датата на прекратяване на служебното правоотношение се дължи обезщетение по чл. чл. 234 ал. 8 от действащия към тази дата ЗМВР – ред. ДВ бр. 60/7.7.2020 г..

Жалбата настоящата инстанция намира за основателна.

Съгласно действащата за исковия период нормативна уредба – с оглед препращащите норми на чл. 20 ал. 4 от ЗИН / отм. / и чл. 19 ал. 2 от ЗИНЗС, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР/ сред които и ищеца / е 8 часа дневно и 40 часа седмично - чл. 212 ал. 1 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г., чл. 211 ал. 1 от ЗМВР / ДВ бр. 17/2006 г., отм. ДВ бр.53/2014 г. /. Работното време на служителите, работещи на 8 - , 12 – и 24 – часови смени / какъвто е ищеца / се изчислява сумирано за тримесечен период / чл. 212 ал. 3 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г., съответно чл. 211 ал. 3 от ЗМВР / ДВ бр. 17/2006 г., отм. ДВ бр.53/2014 г. /. Работата извън редовното работно време се компенсира със заплащане на възнаграждение за извънреден труд за отработени до 50 часа на отчетен период и с допълнителен платен годишен отпуск за отработеното време над 50 часа – чл. 212 ал. 5 вр. чл. 229 ал. 1 т. 9 от ЗМВР / ДВ бр. 122/1997 г., отм. ДВ бр. 17/2006 г., съответно чл. 211 ал. 5 вр. чл. 212 ал. 1 т. 3 от ЗМВР / ДВ бр. 17/2006 г., отм. ДВ бр.53/2014 г. /.

Съгласно чл. 234 ал. 8 от действащия към датата на прекратяване на служебното правоотношение /19.08.2020 г./ ЗМВР - ред. ДВ бр. 60/7.7.2020 г., при прекратяване на служебното правоотношение на държавните

служители се изплащане обезщетение за неползвания отпуск по чл. 189 ал. 1 т.т. 1, 2 и 3 от същия закон. Платения годишен отпуск по чл. 189 ал. 1 т. 3 е допълнителният платен годишен отпуск по чл. 187 ал. 6 т. 1 – до 12 работни дни – който е напълно идентичен с допълнителния платен годишен отпуск по чл. 212 ал. 5 т. 2 вр. 229 ал. 1 т. 9 от ЗМВР от 1997 г./ отм. / и съответно чл. 211 ал. 5 т. 2 вр. 212 ал. 1 т. 3 от ЗМВР от 2006 г. /отм. /. Разпоредбата на чл. 234 ал. 8 от ЗМВР / ред. ДВ бр. 60/07.07.2020 г. / не въвежда ограничение за заплащане на неползвания платен годишен отпуск само за текущата календарна година и за този, отложен по реда на чл. 176 от КТ. Следователно заплащане се дължи за целия натрупан допълнителен платен годишен отпуск, като аргумент в подкрепа на този извод е и разпоредбата на § 9 ал. 1 и ал. 2 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР / ДВ бр. 85/2020 г., в сила от 01.01.2021 г. /, приета във връзка с новата редакция на чл. 234 ал. 8 – в сила от 01.01.2021 г., според която при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители се изплаща обезщетение за неизползвания отпуск по чл. 189 ал.1, т.т. 1 и 2. Съгласно казания § 9 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР / ДВ бр. 85/2020 г., в сила от 01.01.2021 г. / неизползания допълнителен платен годишен отпуск по отменения чл. 189 ал. 1 т. 3, придобит до влизането на този закон в сила се запазва и може да се ползва / ал. 1 /, а при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители за него се заплаща обезщетение /ал. 2 /. С оглед съществуващите специални разпоредби в ЗМВР, общите такива на КТ и конкретно тази на чл. 176 от кодекса, не намират приложение. Ето защо е неоснователно поддържаното от въззивника – ответник възражение за погасяване правото на въззиваемия да претендира процесното обезщетение по давност.

Основателно е обаче първото поддържано възражение, а именно че въззивникът – ищец не е установил положен извънреден труд, подлежащ на компенсиране с допълнителен платен годишен отпуск от 107 дни – на основание чл. чл. 212 ал. 5 т. 2 вр. 229 ал. 1 т. 9 от ЗМВР от 1997 г./ отм. / - чл. 211 ал. 5 т. 2 вр. 212 ал. 1 т. 3 от ЗМВР от 2006 г. /отм. /, съответно претендираното парично обезщетение поради неизползването на такъв отпуск към датата на прекратяване на служебното правоотношение.

Исковата претенция относно така положения извънреден труд се основава на твърдения за неправилно отчитане на работното време, изразяващо се в невключване в престираните от служителя работни смени по утвърдения от работодателя график на часовете, през които той е извършвал допълнителни дейности, съпътстващи същинската постова работа, не е ползвал „ същински „ почивки за хранене и отдих по време на смените, не е признавано за работно време и времето на провеждане задължително професионално обучение, а положените по време на дежурствата часове нощен труд не са изчислявани с коефициент 1,143 / 8 ч. към 7ч /.

Действително – в съответствие с ищцовите твърдения, съгласно § 1 т. 2 от ДР на ЗМВР от 1997 г./ отм./, както и от ДР на ЗМВР от 2006 г. / отм./ под „,

действия при изпълнение на служебните задължения „ се имат предвид всички действия/бездействия на служителя, които съставляват изпълнение на задължения, произтичащи непосредствено от заеманата от него длъжност, а в практиката на СЕС по тълкуването на Директива 93/104 и Директива 2003/88/ЕО последователно се приема, че съгласно т. 2 от Директива 2003/88/ЕО относно някои аспекти на организацията на работното време, работно време е всеки период, през който работникът/служителят или работи, или е на разположение на работодателя и изпълнява своите задължения в съответствие с националното законодателство и/или практика.

В случая обаче – предвид унищожаването поради изтекъл срок на съхранение, на графици за полаганите от ищеца в исковия период работни смени, същият – при лежаща върху него доказателствена тежест, следва да установи при пълно и главно доказване отработените такива смени като брой, часова продължителност на всяко дежурство / 8 -, 12-, 24- часово /, както и периода на полагането им – на отчетен период в рамките на възведения общ исков период. Чрез разпита на свидетеля С. – чиито показания настоящият съд намира за общи и неконкретни / в който смисъл и поддържаното в жалбата /, тези правнорелевантни за спора факти не се установяват, нещо повече - те не се и твърдят от въззиваемия – ищец. При недоказването им, сам по себе си установения от свидетеля факт на реално полаган от надзирателите и в частност от ищеца при всяко давано дежурство труд над продължителността му съобразно графика / единствено признавана от работодателя /, не обосновава извод претенцията да е установена по основание посредством свидетелските показания, а от заключението на ССЧЕ и по размер – както неправилно е приел районния съд. Относно заключението следва да се отбележи още и че същото не е в съответствие с показанията на свидетеля – както и с твърденията на самия ищец, доколкото С. не е свидетелствал, съответно С. не е твърдял, че полаганите от последния дежурства до 1.7.2007 г. са били само 12 - часови, а след това – само 24 – часови. Напротив – макар и общи и неконкретни, показанията и твърденията са че за целия исков период са полагани и 12 –, и 24 – часови смени. Следователно приетото от експерта относно даваните от ищеца наред като брой, часова продължителност и време на полагането им – които са единствено релевантните за определяне на часовете положен от него труд / в рамките на нормалната продължителност и над нея – т.е. извънреден труд / не намират опора в данните по делото. Поради което заключението на ССЧЕ неправилно е кредитирано от районния съд, съответно не се кредитира от настоящата инстанция, като сам по себе си факта, че то е прието без да е оспорено от страните не обосновава извод в противна насока. Съдът не е длъжен да възприеме заключението на вещото лице, а го обсъжда заедно с другите доказателства по делото.

С оглед изложеното обжалваното решение е неправилно и се отменя, а искът като неоснователен се отхвърля.

РЕШИ:

Отменя изцяло Решение № 435 от 10.02.2022 г., пост. по гр.д. № 9642/2021 г. на Районен Съд – Пловдив, вместо което Постановява:

Отхвърля предявеният от Т. П. С., ЕГН – ***** иск за осъждането на Главна Дирекция „ Изпълнение на наказанията „ при Министерство на правосъдието, с адрес гр. София, бул. „*** да му заплати на основание чл. 234 ал. 8 от ЗМВР - ред. ДВ бр. 60/07.07.2020 г. във вр. чл. 189 ал. 1 т. 3 от ЗМВР - ред. ДВ бр. 60/07.07.2020 г. / идентичен с чл. 212 ал. 5 т. 2 вр. 229 ал. 1 т. 9 от ЗМВР от 1997 г. - отменен и съответно чл. 211 ал. 5 т. 2 вр. 212 ал. 1 т. 3 от ЗМВР от 2006 г. - отменен/ сумата 8 913, 10 лв. / осем хиляди деветстотин и тринадесет лева и десет стотинки/, представляваща обезщетение за неизползван към датата на прекратяване на служебното правоотношение – 19.08.2020 г., допълнителен платен годишен отпуск от 107 дни за положен от С. извънреден труд в периода 25.02.2003 г. – 31.12.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска – 11.06.2021 г. до окончателното изплащане.

Решението може да се обжалва пред Върховен Касационен Съд в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____